

Početkom 2015. godine moja folklorna grupa, KUD Gradići, počela je s pripremama za putovanje u Čile. Pripremili smo 6 plesova kojima smo obuhvatili plesove od sjeverne do južne Hrvatske. Sve do 11. mjeseca nisam ni bila svjesna kamo mi idemo i što to zapravo za mene znači. Imam 14. godina, a mogu reći da sam bila na 'kraju svijeta'. Nakon svih tih priprema, napokon je došao dan odlaska u Čile. Naše putovanje započelo je 4. studenoga. Došlo je vrijeme početka moje avanture. Uzbuđenje je raslo, a sreća frcala iz mene dok sam ulazila u zrakoplov. Vežite se, polijećemo!

Moja prva vožnja zrakoplovom od Zagreba do Pariza. Pri slijetanju nam se pruža nam predivan pogled na Pariz tijekom noći. Nažalost, Eiffelov toranj nisam uspjela vidjeti, no pogled na Pariz nikada neću zaboraviti. Mogla bih čak i reći da me osvijetljenost grada malo i zaslijepila i da sam tad u potpunosti razumjela zašto Pariz zovu Grad Svjetla. Sletjeli smo u Zračnu luku Charles de Gaulle gdje smo imali četiri sata do polaska za Santiago de Chile. Zračna luka je toliko velika da su nas vozili dvadeset minuta od terminala gdje smo sletjeli do terminala za međunarodne letove. Nakon četrnaest sati leta, dva obroka, turbulencija i neprospavane noći evo i mene na drugom kraju svijeta. Umor na našim licima nismo mogli sakriti, no osmijeh nismo skidali. 'Evo me, ja sam u Čileu!' bila je moja prva pomisao.

Čile je država u Južnoj Americi, smještena na jugu kontinenta uzduž pacifičke obale. Njezin glavni grad Santiago, s 5,5 milijuna stanovnika smjestio se u dolini Anda. Santiago je nevjerojatan grad. Predivan je i ogroman, a kamo god pogledaš vidiš samo nebodere. Pri ulasku u grad dočekala nas je peta najviša zgrada na svijetu Sky Costanera i najviša u Južnoj Americi. Pogled s njezinoga vrha nam je svima oduzeo dah. Uputili smo se i na gradski trg gdje smo posjetili njihovu katedralu i divili se njezinoj otmjenosti. Za Čileance odmah možemo reći da su jako ponosni na svoju zemlju, skoro svakih nekoliko metara možemo vidjeti njihovu zastavu, bila ona obješena na zgradama ili se nalazila na 30 metara visokom stupu. Nakon obilaska otišli smo k našim domaćinima u Hrvatski klub gdje smo večerali. Za čileansku hranu mogla bih reći da je nekako otmjena. Mogla bih je usporediti s dalmatinskom hranom, upravo zbog toga što jedu dosta morskih plodova. U Hrvatskom smo klubu probili led i odradili svoj prvi nastup. Posjetiteljima se nastup jako svidio. Tremu smo imali, ali nas nije omela u dobroj zabavi. Posjetili smo školu Republica de Croacia gdje smo nastupali pred učenicima i profesorima. Ti će mi mali Čileanci zauvijek ostati u sjećanju, nisu nas razumjeli ni riječ, a ni mi njih, ali su se svejedno jako potrudili da nas upoznaju. Posjetili smo i naše veleposlanstvo gdje smo upoznali našu veleposlanicu Nives Malenicu. Tamo mi je priređen "mali" šok jer me naša predsjednica KUD-a zamolila da smislim nekoliko rečenica o poculici koju je napravila moja baka, ali sve je prošlo odlično, i osim poculice, naše veleposlanstvo u Čileu danas krasi i monografija koju je napravio naš DVD. U nošnjama smo prošetali i najvećim parkom Santiaga koji je projektirao Hrvat Ivan Radić. Održali smo i cjelovečernji koncert u Teatru Municipal. Bilo je predivno. Nastupali smo četiri puta do odlaska na sam jug Čilea u vjerojatno najljepši i najuzbudljiviji grad, Punta Arenas. Punta Arenas je najjužniji čileanski grad s 146 tisuća stanovnika, a prema nekim izvorima, polovica stanovništva Punta Arenasa je hrvatskoga podrijetla. U zračnoj luci u Punta Arenasu dočekalo nas je ugodno iznenađenje, svečani doček. Hrvati iz Punta Arenasa obukli su svoje tradicionalne nošnje te nam otplesali svoj tradicionalni ples Kueku. Pri ulasku u Punta Arenas dočekao nas je Hrvatski park u kojem smo vidjeli spomenik hrvatskom književniku Marku Maruliću i hrvatskom iseljeniku te hrvatski grb koji su napravljeni od bračkoga kamena. Pozvani smo i na večeru na ranč k obitelji Galetović. Ta mi je večer osobito ostala u lijepom sjećanju zato što smo tada po prvi put vidjeli poznato zvjezdano nebo Punta Arenasa. Sljedeći dan obišli smo grad, kupili ponča te obišli teatar Municipal gdje smo istoga dana održali koncert. U teataru u Punta Arenasu jako smo uživali zbog publike koja je svaki naš ples nagradila ogromnim pljeskom, a tražili su i bis. Kažu da se o našem dolasku znalo u čitavoj Patagoniji, a na naš koncert došli su čak i ljudi iz Ognjene zemlje. Mjesto koje mi se doista svidio je park kod Mageljanovoga prolaza. Ispričali su nam kako je čileanski kralj poslao jedan brod na kojemu je bilo dvadeset četvero ljudi, među kojima su bili muškarci, žene, djeca i vojnici, uglavnom Hrvati, kako bi zauzeli najjužniji dio Južne Amerike. Sada dolazi zanimljivi dio. Kažu da su tamo došli 4 dana prije Francuza te se mirnim putem dogovorili da će tamo zajedno živjeti. Nakon 5 godina klima ih je otjerala malo sjevernije gdje su osnovali grad Punta Arenas, a od sela je samo ostao park kao uspomena. Veliku ulogu tijekom našeg boravka u Punta Arenasu imao je naš konzul Rudi Mioč, poznat kao 'duša i srce Punta Arenasa'. Na njegovu zamolbu održali smo i koncert u salezijanskoj školi Institut Don Bosco. Tamo su nas dočekala djeca iz hrvatske škole koja su nam otpjevala pjesme na hrvatskom jeziku. Nakon četiri predivna dana provedena u Punta Arenasu došlo je vrijeme povratka u Santiago, a već sljedeći dan odlazak u Antofagastu. Bilo nam se teško rastati od prekrasnih domaćina. Većina nas je i zaplakala.

Ponovno pakiranje kofera i već je došlo vrijeme odlaska u sunčanu Antofagastu. Antofagasta je

grad i luka na sjeveru Čilea. Na samom početku Antofagaste dočekao nas je spomenik La Portada u Tihom oceanu. U Antofagasti smo odsjeli u klubu Hrvatski sokol. Nakon kratkoga razgledavanja grada, posjeta staroj luci i muzeja naši su vatrogasci posjetili Dobrovoljno vatrogasno društvo Bomba Hrvatska. Tijekom našega boravka u Antofagasti jedan dan smo odvojili kako bismo posjetili pustinju Atakama. Atakama je zapravo najsuša i najviša pustinja na svijetu te u njoj više od 400 godina nije zabilježena ni jedna padalina. U toj se pustinji, uz sve ostale znamenitosti, nalazi takozvana Mjesečeva dolina u kojoj je vjetar u pijesku oblikovao okamine baš kao na mjesecu. Također smo obišli i rudnike kristalizirane soli, tri Marije, koje su također prirodnoga nastanka, i grad u pustinji San Pedro, a pri povratku smo vidjeli jezero Soncor na kojem smo vidjeli flamece. Zadnji dan našega boravka u Antofagasti održali smo cjelovečernji koncert u klubu gdje smo odsjeli. Moram priznati da mi je nakon vjetra u Punta Arenasu prijalo sunce u Antofagasti, no doživljaj nije bio isti. Može se reći da nam je svima Punta Arenas stvarno prirastao srcu. Naš zadnji i oproštajni koncert odradili smo tamo gdje je sve započelo, u Hrvatskome klubu. Cijelu turneju s nama su proputovali Horacio Gonzales, dopredsjednik Hrvatskog kluba iz Santiaga i njegova supruga Tonka Zlatar. Oni su se o nama brinuli tijekom cijele turneje, pa su postali naši čileanski mama i tata.
Nakon nevjerojatna 2 tjedna, više od 20 000 proputovanih kilometara, 3 predivna grada, 6 preleta zrakoplovom i upoznavanja predivnih ljudi približio se dan povratka kući. Jedan treptaj i već ulazimo u zadnji zrakoplov. Došao je kraj našoj turneji. U društvenom domu u Gradićima dočekale su nas obitelji i prijatelji, a naša srednja grupa nas je razveselila kratkim koncertom. U Čileu smo dali sve od sebe, vjerujem, dirnuli srca mnogih, obogatili se lijepim susretima, uživali u upoznavanju drugoga kraja svijeta, spavali malo, brinuli se puno jedni o drugima. Bili smo jedna velika obitelj...

Ema Barišić